

tinta
Alice Broadway

Tinta

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Alice Broadway
Tinta – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

COO
BOO

tinta

Alice Broadway

COO
BOO

Venujem Inkwellu.

*Ste najlepšia skupinka spisovateľských priateľov,
akú si len žena môže priať, a zbožňujem vás za to.*

FEATHERSTONE
sem vyhnali neoznačencov

RIVERTON

SAINTSTONE

MORTON

múzeum

budova vlády

Obelovo štúdio

kaviareň

nemocnica

obchody

trhovisko

pekáreň

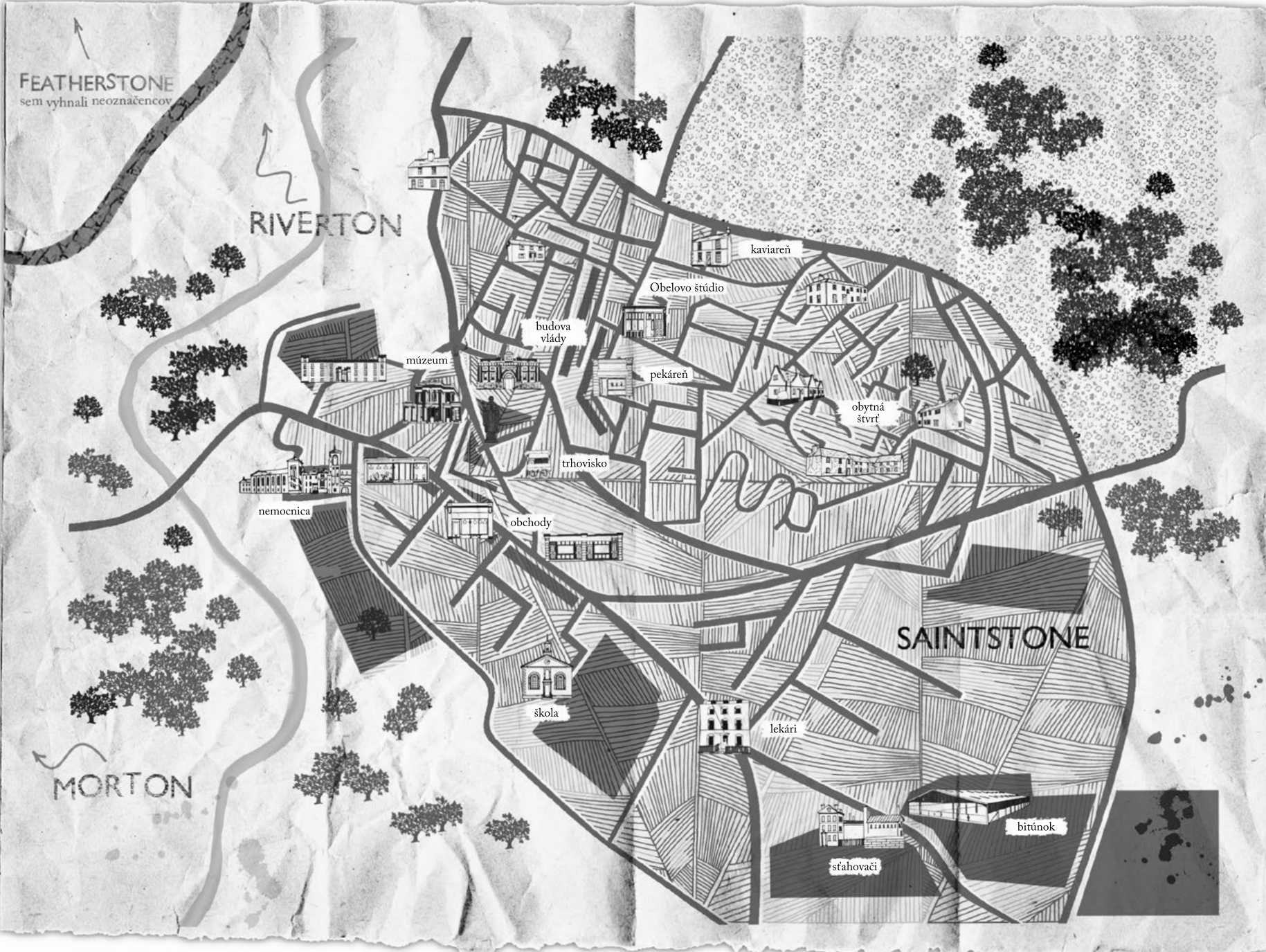
obytná štvrť

škola

lekári

stahovači

bitúnok

Prvá kapitola

Na prvé tetovanie som si musela počkať dlhšie než moji kamaráti.

Mama o tom rozpráva veľmi rada. Na rozdiel odo mňa. Dva dni po narodení nám tetujú rodný znak, ale ja som vtedy ochorela a mama obrad zrušila.

„Musia ju označiť, Sophie,“ hovorili jej priateľky. „Ako ju budeš volať?“

Lenže mama trvala na tom, že s výberom mena a s tetovaním počká, kým mi bude lepšie. Hoci jej šuškali, čo sa stane bábätkám, ktoré neoznačia, nedbala na ich varovania. Dvadsať dní som bola v podstate nikto, až raz povedala: „Nech bude Leora.“

A tak sa zo mňa stala Leora. To slovo mi malinkými ihličkami vryli do kože. Tie písmenká so mnou rastú už šesťnásť rokov.

Nebojíme sa smrti. Keď z našich tetovaní vznikne kniha, žijeme večne. Životný príbeh, ktorý človeku vyryjú na telo,

sa navždy zachová, ak je toho hoden. Keď uchováme slová, obrázky a okamihy, zachytené na koži, náš príbeh tu zostane naveky. Mŕtvi sú všade naokolo, a kým sa ich knihy čítajú a ľudia vyslovujú ich mená, žijú ďalej.

Každý má doma knihy z kože: na poličkách odpočíva plno mojich predkov. Môžem vdychovať ich vôňu, dotknúť sa ich a prečítať si, aký život viedli.

Až po ockovej smrti som však videla knihu niekoho, koho som poznala.

Mali sme šťastie, že sme jeho blížiacu sa smrť zazreli z diaľky. Mohli sme sa na ňu prichystať. Telo sme mu masírovali olejom a on nám zasa rozprával príbehy, ktoré sa viažu k jeho tetovaniam, a s úsmevom nám ukazoval strom s našimi menami na chrbte. Keď nadišiel jeho čas, bol pripravený a jeho koža tiež. Neuniklo mi, že mocné ramená sa mu scvrkli, pokožka sa zošúverila ako staré jablko a chrbát sa mu ohol, akoby dostal ranu do brucha. Časom na nás prestal hľadieť. Vnímal iba bolesť. Zdalo sa, že choroba z neho všetko vysala a zostala po ňom len schránka. No práve tá je dôležitá.

Aby sme jeho posledné dni zvládali ľahšie, ľudia nám nosili kvety, jedlo a drobné pozornosti. Mnohí ho mali radi a smútili s nami, ale nič iné už preňho nemohli urobiť. V kuchyni bolo cítiť vädnúce lupene a stonky, ktoré plesneli v stuchnutej vode. Ich pach sa miešal s vôňou duseného mäsa so zeleninou, ktorého sme sa však ani nedotkli. Mama ocka poriadne poprikrývala a z čela mu utierala pot. Chvel sa a jeho dych znel chrapľavo.

Smrť si poňho prišla jedného jasného dňa koncom jesene, no napriek všetkému som na to nebola pripravená. Ešte dlho som cítila chuť kávy, ktorú som vypila na svitaní, keď ma mama zobudila horúčkovitým šepotom.

„Zlatko, prebud' sa a vstávaj. Myslím, že už mu nezo-
stáva veľa času.“

Bežala som k jeho posteli. Dýchal čoraz pomalšie. S mamou sme sa k nemu naklonili a držali sme ho za ruky. Premýšľala som, ktorý výdych bude jeho posledný a kedy nastane ticho, po ktorom sa prebudí v posmrtnom živote. Odrazu si vzdychol, otvoril oči a pozrel sa na mňa. Stisol mi ruku, tú druhú si uvoľnil z maminho zovretia a chytil privesok, ktorý nosil na krku. Mal tvar dreveného lístka s nerovným okrajom, bol popretkávaný žilkami a visel na koženej šnúrke. Patrilo k nemu ako jeho tetovania, nikdy som ho bez neho nevidela.

„Leora,“ šepol zachrípnutým hlasom. „Toto je pre teba. Nezabudni na mňa. Nezabudneš, však, Leora? Prosím ťa o to,“ žiadal ma so slzami v očiach. „A sľúb mi, že dáš pozor na neoznačencov. Buď opatrná, slniečko moje.“

Prikývla som a pomedzi vzlyky som zašepkala: „Sľubujem.“ Pozrela som sa na mamu, ktorá stískala pery a tváril sa napäto. Rozviazala koženú šnúрку na jeho krku, aby mi mohol podať privesok. Pošúchala som hladké drevo, a keď som zažmurkala, po lícach sa mi skotúľali slzy. Nato sa ocko obrátil k mame a naposledy sa na ňu zahľad. Keď odchádzal zo sveta živých, vypravádzala ho láskyplnými slovami a na ruke cítil jej bozky.

Potom nás opustil. Z ničoho nič bol preč. Slnko pohaslo. Zo sveta s ním odišiel kus dobra – bez neho sa mi zdal chladnejší a temnejší.

Keď zomrel, prišli k nám balzamovači. Telo mu pokvapkali olejom a do pokožky votreli zmes korení. Napokon ho zabalili do modrej látky a odniesli. Vyzeral ako kráľ. Mne tak pripadal vždy. Do tej izby som chodievala ešte niekoľko dní a nasávala vôňu, ktorá sa tam vznášala. Keby som ju mohla vdýchnuť spolu s ním, možno by som ho potom vypustila z pľúc a opäť by stál predou mnou s úsmevom na perách.

No keď som ho znova videla, z jeho života už bola hĺba stránok. Ak pri vážení duše uznajú, že je hoden, poputuje k nám domov. Dovtedy však za ním musíme chodiť do múzea. Vydali sme sa tam za súmraku, keď oblohu zalievala oranžovožltá žiara. Je to dôverná záležitosť, a tak nás pustili, hoci bolo zavreté. V neverejnej miestnosti, v ktorej sa vznášala vôňa starodávneho dreveného nábytku a parfum kohosi, kto tam bol pred nami, nám otca ukázali v novej podobe. Malú skrinku s knihou z jeho kože sme položili na stôl. Mama sa postavila vedľa mňa a doširoka roztvorila oči. Od jeho smrti bola nervózna a napätá – zdala sa mi skôr prchká a roztržitá než smutná. Niekedy, keď som šla do jej izby, zízala do prázdna a tak pevne spínala ruky, až jej obeleli hánky. Začínalo ma to hnevať. Nechcela som sa o ňu báť. Chcela som, aby bola taká silná a vyrovnaná ako predtým, keď v každej chvíli vedela nájsť správne slová.

Len čo sme skrinku otvorili, do vzduchu prenikol pach vosku a korenia, ktoré akoby vzdávali česť ockovej pamiatke. Vzápätí sme zbadali jeho hladkú, napnutú a trochu scvrknutú kožu. S každým listom, ktorý sme obrátili, sme sa ho zasa dotkli, spomenuli si na jeho mocné predlaktia

a rovný chrbát. Každá našponovaná stránka rozprávala jeho príbeh. Mama mi najprv pripadala nervózna – cítila som, aké má napnuté plecia –, ale čím ďalej sme čítali, tým bola pokojnejšia. Na obálke knihy, ktorú tvorila koža z jeho pliec, bol obrázok nás troch a meno, ktoré mu dali vyte-
tovať po narodení – Joel Flint. Dobré meno. Dobrý muž. Dobrý začiatok. Na ďalšej strane sme zazreli strom. Mal ho na chrbte a znázorňoval jeho rodinu – mňa a mamu, teda dievčatá, ktoré si získali jeho srdce. Keď som zbadala svoje meno, prstom som prešla po jednotlivých pís-
menách. Niektoré tetovania som videla naposledy ešte ako dieťa a zdalo sa, že časom vybledli.

Pri ďalšej strane sa mama zasmiala a zatvorila oči. „Toto asi nechceš vidieť, Leora,“ vyhlásila, začervenala sa a stisla pery, aby potlačila úsmev.

Mala pravdu, nechcela som vidieť jemnú a spleť kve-
tinu, ktorá mu zdobila zadok. Na stránke však vyzerala ako na ktorejkoľvek inej časti jeho tela. Bolo to tajné tetovanie, ktoré mal od svadby – každý rok mu ho dopĺňali a skráš-
ľovali na znak ich rastúcej lásky. Mamin smiech odrazu vy-
striedali slzy a dlaňou si zakryla ústa, akoby chcela zastaviť
žiaľ a pripomenúť si bozky, ktoré jej tak chýbali.

Prešli sme na ďalšiu stranu.

Druhá kapitola

Deň po tom, čo sme si prezreli ockovu knihu, mama opäť nastúpila do práce. Tvrdí, že už je čas. Náš život sa vraj musí vrátiť do normálnych koľají. Alebo aspoň potrebujeme zistiť, ako bude odteraz vyzeráť. Pre mamu je veľmi dôležité nevybočovať z *normálu*. Nikdy sa nemusela ktovieako snažiť, aby ju ostatní mali radi. Vždy bola spoločenská, oddaná komunita a mala plné ruky práce, preto ju podľa mňa trochu udivuje, že jej dcéra je taká samotárka. Rozhodnem sa, že aj ja vypadnem z domu, ale zamierim na trhovisko. Dnes má celý náš ročník študijné voľno. Viem, že by som sa mala znova venovať záverečným skúškam a pustiť sa do opakovania. Ak sa má zo mňa stať tetovačka – po ničom inom som nikdy netúžila – musím poriadne makať, aby som dohnala stratený čas.

Cestou po chodníku, ktorý zvlnili konáre stromov, rozmýšľam, kedy budú súdiť ockovu dušu. Počas mesiaca od jeho smrti spravili to, čo je časovo najnáročnejšie: stiahli mu kožu, opracovali ju a zviazali do knihy. Teraz ju ľudia z vlády musia preštudovať a pripraviť všetko potrebné na ceremoniál váženia duše. Až potom sa môže vrátiť k nám domov, kam patrí.

Pri ceremoniáli vodcovia oznámia svoje záverečné rozhodnutie o tom, čo sa stane s dušou človeka. Po preskúmaní ockovej knihy posúdia, či viedol dosť úctyhodný život. Tých, ktorí sú hodní, si rodina odnesie domov a uloží k predkom, aby o nich mohli čítať ďalšie generácie a naveky na nich spomínať. Ich dušu čaká posmrtný život. Ak niekoho uznajú za nehodného, jeho duša zhorí v plameňoch spolu s knihou. Ešte som to nezažila, no vraví sa, že pach horiacej kože sa človeku navždy vryje do pamäti. To však nebude ockov prípad – nik nevedol lepši a čestnejši život ako on.

Smerom k mestu sa cesta čoraz viac zužuje, takže chodník je široký akurát pre jedného. Ako tak kráčam prašnou ulicou, ukradomky nazerám do okien radových domov. Nerovnaké budovy hrajú rôznymi farbami a stoja čelom k chodníku. Keď som bola malá, špekulovala som, ako také ulice vznikli. Predstavovala som si, že rad domov stisol obor, preto sú všetky uzučké, ale majú rozdielnu výšku a krivú strechu. No teraz si pri pohľade do okien s olovenými priečkami vymýšľam iné príbehy. Keď si ľudia nezatiahnu závesy, mám pocit, akoby ma vyzývali, aby som hádala, kto tam býva a ako žije. Tak sa do toho zahlbím, že skoro vrazím do chlapa, ktorý z červených muškátov v kvetináči na okne trhá vyschnuté lupienky. Jednou nohou stúpim na cestu a rýchlo ho obídem. Do nosa mi pritom udrie ostrý pach vädnúcich kvetov.

Idem ďalej a v duchu obraciam stránky ockovej knižky. Cítim, že sa mi uvoľnili plecيا. To, že sme ho večer videli, pre nás bola obrovská útecha. Keď sme odchádzali z múzea, mama vyzerala ako vymenená. Pri poslednej strane vzdychla tak nahlas, až som si najprv myslela, že tam

niečo nesedí, ale potom som na jej tvári zbadala úsmev. Bol oprávnený: ocko má na koži krásny príbeh. Ak si niekto prečíta vašu knihu, mal by spoznať váš život, posúdiť to dobré i zlé a zistiť, či ste hodeni. Na telo si dávame znázorniť všetko, čo je dôležité, inak to zostane v duši a nik predsa nechce, aby ju čosi ťažilo – či už pýcha z dobrých skutkov, alebo výčitky svedomia pre prehrešky. Tetujeme si to preto, aby sme odľahčili duši. Ak vaše dobré skutky prevážia nad zlými a nič ju nespútava, uznajú vás za hodných a vďaka tomu neupadnete do zabudnutia.

Pri pomyslení na ockovu nepoškvrnenú dušu, ktorú istotne uznajú za hodnú, sa usmejem. Neviem sa dočkať dňa, keď ju budú vážiť.

Otec bol sťahovač koží – tú jeho teda rozkúskovali kolegovia, aby ju pripravili garbiarom, tak ako to urobil on pre ich milovaných a pre nespočetné množstvo neznámych, ktorí sa im každý deň dostali pod ruky.

Mama je čítačka – asi je to skôr poslanie než zamestnanie, no človeku za to platia. Je ťažké opísať, vďaka čomu sa môže stať čítačom, ale najlepšie vysvetlenie je zrejme to, že niektorí z nás vedia vyčítať význam tetovaní. Vidíme viac než len prvotnú informáciu, ktorú vyjadrujú o srdci daného človeka. Keď sa mama pozrie na niečí rodostrom, vie, kto je najobľúbenejšie dieťa. Tetovania na ruke jej môžu napovedať, ktorý rok vás takmer zlomil. Pri pohľade na kresby, ktoré naznačujú kvalifikáciu človeka, zasa zistí, či nepodvádzal. Ľudia obdivujú čítačov, no zároveň sa ich boja. Mama raz povedala, že každý má tajomstvá, ktoré si chce nechať pre seba.

Ibaže tajomstvá by sme nemali mať. O to práve ide.

Aj ja mám ten dar – odmalička viem čítať ľudí. Mama

vraší, že na to prišla, keď som si v prvý týždeň školy narobila problémy, lebo som sa jedného chalana opýtala, prečo nežije so svojím skutočným otcom. Len čo sa vo dverách zjavila jeho našťavaná matka a chcela vedieť, kto o nich klebetil, mama tušila, že som mu to vyčítala z kože. To, že mám takú schopnosť, však ešte neznamená, že sa tým chcem živiť. Páči sa mi, že vďaka pohľadu na niečie tetovanie môžem nahliadnuť do jeho života. No niekedy ma unavuje, že keď prejdem okolo neznámeho, z jeho kože na mňa doslova kričí, čo všetko prežil. Asi by som sa nemohla dívať na znepokojené tváre ľudí, ktorí by sedeli oproti mne za čítacím stolom, s vedomím, že ak sa ich tetovania rozhodnú odhaliť mi pravdu, uvidím všetko.

Nie, snívam o kariére tetovačky. Ostáva mi len dúfať, že zvládnem skúšky, ktoré nevyzerajú až tak jednoducho ako kedysi. Keď bol na tom ocko zle, stratila som veľa času. Nikdy predtým som sa pre školu nestresovala – vždy som mala dobré známky bez toho, aby som sa musela ktovie-ako snažiť.

Bližšie k centru vystriedajú domy rady obchodov. Prejdem okolo pekárne, kvetinárstva a kožiarskej dielne, kde si dávame opraviť topánky a tašky. Tu sa prašný chodník končí a začína sa úzka dláždená ulica, ktorou sa dostanem na veľké námestie. V strede leží poličko zelene, ktoré obklopujú kamenné a drevené budovy. Uprostred je socha Svätca, najvýznamnejšieho vodcu v histórii.

Vysoká a hladká bronzová postava v rúchu stojí v centre nášho rušného mesta. Vždy som mala rada historiku o Svätcovi, ktorú si rozprávame, aby sme si pripomenuli jeho oddanosť, silu príbehov a potrebu sťahovať mŕtvych z kože, vďaka čomu sa ich duše oslobodia. Stojí tam,

samozrejme, aj preto, aby nás varoval pred hanebnými činmi neoznačencov. Námestie križujú chodníčky a ľudia, ktorí tadiaľ kráčajú v družných rozhovoroch, si na trávniku medzi nimi hľadajú miesto, kde si môžu sadnúť a vypiť kávu.

Na námestí sa dozviete, čo dôležité sa práve v Saintstone deje. A ak sa tu deje niečo dôležité, má to vplyv na celé okolie. Susedné mestá sú od nás závislé, pretože tu sídli vláda a robia sa tu všetky významné rozhodnutia. Páči sa mi, že žijem v centre diania. Nie som si istá, aké by to bolo, keby som bývala v niektorom z menších miest, kde si všetci myslia, že vás poznajú ešte skôr, než vidia vaše tetovania.

Podľa toho, ktorým smerom fúka vietor, väčšinou môžete zacítiť dym zo súdnej siene. Je to veľká okrúhla budova z kameňa a farebného skla, ktorá sa navrchu zbieha do širokého komína. Oheň v nej horí nepretržite, preto nad mestom stále visia sivohnedé dymové mraky. Práve na tomto mieste sa konajú ceremóniály, pri ktorých sa váži duša. Sem pôjdeme s mamou, keď na nás príde rad, aby sme čítali mená mŕtvych. Tu sa učia a presadzujú zásady viery a školia učitelia. Naše duchovné vzdelanie a formovanie je rovnako dôležité ako dosiahnuté vzdelanie.

Na tejto strane námestia za mojím chrbtom stojí múzeum s kamennými stĺpmi a klenutými oknami, ktoré je mojím obľúbeným miestom. Dvíha sa dovysoka a obkolesujú ho schody. Zvonku pôsobí veľkolepo a temne, ale vnútri je jasno a príjemne. Ocko ma tam často brával. V tieni budovy zrazu pocítim chlad. Preglgnem a ponáhľam sa ďalej.

Na druhej strane námestia, za trávnikom, stromami a lavičkami, zachytím nečakaný pohyb a ruch. Na provi-

zórne pódium pred budovou vlády v tvare obrovského pís-
mena L, ktorá zaberá značnú časť námestia, ktosi umiestňu-
je reproduktory. Zrejme sa chystá zhromaždenie, na ktoré
som zabudla. Naokolo sa schádzajú ľudia, niektorí vstávajú
z lavičiek, aby lepšie videli, a davom sa nesie šum rozho-
vorov.

Pri pohľade na budovu vlády si uvedomím, že už dosť
dlho ma nezavolali na test pravdovravnosti. Asi by som to
v najbližšom čase mala očakávať. Mali by sme ho absolvo-
vať raz za niekoľko rokov, aby sme sa mohli priznať. Hla-
vou mi preblesne spomienka na to, ako ma tam ocko vzal
prvýkrát, keď som mala skoro štrnásť.

Ocko ma ubezpečil, že sa nemusím ničoho báť, no aj tak
som bola vystrašená. Všetkým nám povedali o prístroji,
ktorý človeku meria pulz i teplotu, a keď klame, zapípa,
ale nikdy som ho nevidela. Vzala som si do hlavy, že to
bude určite bolieť. Bola som presvedčená, že ma odhalia.
Myslela som na všetky malé klamstvá, ktoré som nahovo-
rila rodičom, a na to, koľkokrát som si ukradla keksík, hoci
mi povedali, že už mám dosť. Mala som dokonca nočné
mory o tom, že sa náhodou priznám k zločinu, ktorý som
nespáchala.

Bolo pre mňa sklamaním, keď nás z hlavnej recepcie od-
prevadili do neveľkej, stroho zariadenej miestnosti s biely-
mi stenami, dvoma stoličkami, dreveným stolom a malým
kovovým zariadením so svetielkom v tvare oblúka, z kto-
rého trčali drôty a vyzeralo celkom obyčajne. Vnútri čakal
muž so zošitom a naznačil mi, aby som si sadla, ale keď

ocko videl, aká som nervózna, spýtal sa, či môže ísť prvý. Posadil sa na stoličku, ľavú ruku položil na oblúkovitý prístroj a s úsmevom zagúľal očami, akoby vravel: „Bude to hračka.“

Pokojne odpovedal na všetky otázky a stroj mu nič neurobil. Odľahlo mi, že nie sú príliš ťažké: pýtali sa ho iba na nové tetovania, potom vymenovali zoznam zločinov a ocko musel potvrdiť, že ich nespáchal. Muž si zapísal akúsi poznámku, a keď skončil, obdaril ho úsmevom a povedal, že môže vstať.

„Máte čisté svedomie, pán Flint. Výborne.“ Usmial sa, akoby to bola zábava, a potom sa zahľadel na mňa. „Teraz vy.“ Zachechtal sa. „Sľubujem, že nič nepocítite.“

Sadla som si a zhlboka sa nadýchla, no len čo som ruku položila na prístroj, začal pišťať. Od strachu som ju prudko odtiahla.

„Čo sa stalo?“ Pamätám si, že som sa chcela už-už rozplakať a neveriacky som sa pozrela na ocka. Usiloval sa tváriť vážne.

Muž sa usmieval. „Nebojte sa. Zle som ho nastavil.“

Ani ocko už nezadržal smiech.

„Možno toho tajíš viac, než som si myslel, Leora,“ poznamenal. Zamračene som sa k nemu obrátila.

Nakoniec to dopadlo dobre. Muž mi položil rovnaké otázky ako ockovi a pridal zopár takých, ktoré prispôsobil môjmu veku – napríklad či som niekedy podvádžala v škole. Prístroj zostal na moje potešenie ticho a ocko mi cestou domov kúpil koláč ako ospravedlnenie za to, že sa zo mňa smial.

